

си и каза:

- Ела. Ще ти разкажа това, което отдавна съм замислила.

Иваница слуша и не вярва. Примка, примка е това! Лукаво е ромейското приятелство, измамна е обичта на хетерите. Не трябва никому да вярваш, Иваница!

Но радостта и пламенната надежда надделяват. Все едно. И без това трябваше да се тури някакъв край, на тази безкрайна мъка. Или ще избяга - или ще го убият. Повече не може да се чака.

- Ефросина, ако е верно това, което говориш - никога няма да мога да ти се отплатя...

Страхливо и нежно поглади косите, ръцете ѝ.

- Кога? Кога ще може да стане?

- Колко бързаш! - шепне тя. (Колки бързаш да избягаш от мене.... Толкова ли не можеш да ме гледаш?

Иваница въздъхна нетърпеливо.

- Не се сърди, Ефросина. Заклевам се в свети Димитър и свети Георги, че не обичам никоя друга жена. Докато съм жив ще те помня. Но родината ми има нужда от мене.

И взорът му припламва от ^{приливна} буйна радост. Той ~~се изправи~~ ^{Той} ~~бледен и разбъркан~~ Давно слага ръце на раменете ѝ.

- Кажи кога?

Хетерата въздъхна дълбоко. Тъй уморено бе сърцето ѝ от безпътство и морни разгули, тъй жадно за чиста, искрена обич...

- Нали ще ме помниш и обичаш?

- Да. Кажи кога?

- Ще носиш ли винаги пръстена ми?

- Да. Кажи...

Тя ласкаво обляга глава на рамото му.

- В събота. Тогава Адриан ще бъде в Силиври. Да не забравяш за Теофила? Значи, в събота.... Хубаво ли е в Търново? Щастливи са тези, които ще те виждат.